

[Maisted]

kunne spores en virkning i de forsuringsplagede områder i Sverige.«

»Det minder altsammen lidt om slaveop-røret i Rendsburg i 1848, hvor formentlig en undsluppet fange fra tugthuset i Rendsburg sendte rygten op igennem Jylland, at slaverne i Rendsburg var brudt ud og drog røvende, plyndrende og voldtagende nordpå gennem Jylland. Jo længere rygten vandrede, jo mere voksede truslen, og i Vendsyssel kaldtes mand af huse for at sætte tingene på plads ligesom ved tidligere historiske anledninger. Man mødte frem med leer, skovle og høtyve for at beskytte hjem og kvinder. Tidligere officerer og andre våbenføre mødte op med sabel og gevær, og man besatte sydkysten parat til effektiv modstand; men slaverne forblev borte, og man måtte gå hjem med uforrettet sag.«

Det er ikke alene på den tid.

»Men dramatiske rygter trives også i vore dage og opbygges netop stort af de bedre kommunikationsmidler, som vi nu har. Endogså vore højeste politiske instanser som EF med videnskabelig bistand af 40 eksperter fra over 20 forskellige organisationer, universiteter osv. samt repræsentanter for Ministerrådet og Kommissionen kan tage del i lignende rygtedannelser.

Således kan man læse i EF-Avisen af 25. maj 1983, s. 9, »at ovennævnte har drøftet »den sure regn« ved en konference i Bruxelles den 19. og 20. april« – det var vist maj – »og forudsagt, at hvis man ikke straks griber ind, vil der om få år ingen træer over 30 år være i live i Mellemeuropa!«. Man læser rystet videre, at det er særligt galt i Østtyskland og Czekoslovakiet, hvor regnen endda er alkalisk« – det er jo ufatteligt – »og at det derfor også er galt med fotosyntesen«, som ellers synes at have virket godt i 2.400 mill. år.

»Det er også en fastslået kendsgerning, at skovdøden korrelerer med syreindholdet i skovbunden og vandløbene! Når sådanne rygter udbredes med de fineste auspicer, er det næppe at undres over, at velmenende politikere tager dem højtideligt og farer ud med leer og høtyve i forsvar for den verden, vi kender og holder af.«

Det var et citat fra »Et par misforståelser i tiden«, og det er Flemming Juncker, der har skrevet det i sit erindringsværk. Det er altså en mand, der stort set nok må siges at vide, hvad det her drejer sig om. Han fremhæver,

at dette problem jo har været kendt, lige så længe jorden har bestået, og at det altså overhovedet ikke er af de dimensioner, som man puster det op til.

Der er én ting, der er helt sikker. Danmark er ganske ude af stand til at gå enegang og løse disse problemer, så hvis vi virkelig skal forstå det sådan, at ministeren ikke agter at gøre noget ved disse problemer, før man har et velbegrundet arbejde, som bygger på et internationalt samarbejde, er der selvfølgelig håb om, at der ikke sker alverdens ulykker. Men kendsgerningen er også, at hvis vi går enegangen her i Danmark, opnår vi blot én eneste ting, og det er at forringe mulighederne for at bibeholde vore arbejdspladser. Vi fordyrer produktionen til ingen verdens nytte.

Det er rigtigt, som den tidligere taler sagde, at hvis man virkelig ville gøre noget ved dette her, skulle man selvfølgelig ikke arbejde med vedvarende energi og tro på, at det hjælper. Det, der virkelig vil give et bidrag i international sammenhæng er selvfølgelig kernekraft og på lidt længere sigt fusionse-nergi.

Det her betyder jo, at man forøger de i forvejen høje elpriser med omkring 15 pct., hvis man virkelig vil lade udgifterne vandre op med ekstra 3–4 mia kr. for det danske samfund, uden at man har løst et eneste problem. Man får derimod en række andre bi-problemer som deponeringsproblemer.

Jeg synes, at miljøministeren efterhånden skal holde op med at være så glad for at være grøn, at han laver den ene fejltagelse efter den anden. Nu har vi set, at nogle kemikalietromler, som man skulle fiske op et eller andet sted i Nordsøen, kun koster samfundet penge, uden at man reelt har løst problemerne, og formentlig er det problemer, som er ganske uden betydning.

Vi har set det med giftgasgranater, som man fisker op, når man er fisker. Når man er militærmand, deponerer man dem i Østersøen, og nu kommer ministeren og skal til at pille dem op igen.

Kan vi nu ikke snart få lidt hold på disse ting og lade være med at bruge vore midler, som er yderst sparsomme, til tiltag, der virker nærmest urkomiske.

Vi har nok af problemer i dette samfund, hvor vi skal løse problemer med ældrefor-sorg, hospitaler, og hvad ved jeg, og så går